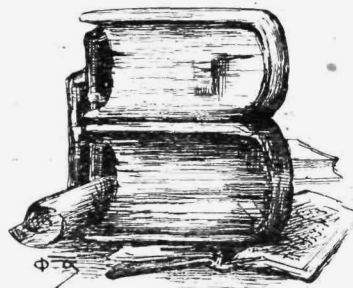

ΔΥΟ ΕΤΗ

ΕΒΑΙΩΣ δύο ἔτη,
τὰ ὅποια πα-
ρηλθόν ἀφ' ὅ-
του ἡ «Πινά-
κοθήκη» ἐνε-
φανίσθη εἰς τὰς
δημοσιογραφί-
κὰς τάξεις, δὲν
εἶνε ἀρκετὰ διὰ

νὰ καταστρωθῇ ἀπολογισμός. Ἐνυπάρχουν εὐτυ-
χῶς ἀρκετὰ ζώπυρα, ὥστε ν' ἀναζητήσωμεν
εἰς ἀπώτερον μέλλον τοιαύτην ὑποχρέωσιν, πρὸς
ὅσους εἶχον τὴν καλὸσύνην νὰ ὑποστηρίξουν,
ἐξ ἐπιεικοῦς ἴσως ἐκτιμύσεως, τὸ ἔργον ἡμῶν.
Ἐὰν ἡ «Πινakoθήκη» ἐσημείωσέ' πρὸς ὁδὸν τινὰ
εἰς τὸν παρ' ἡμῖν περιοδικὸν τύπον, ἐὰν ὑπε-
στήριξε τὴν μέχρις ἐσχάτων καταφρονημένην
ἐλληνικὴν καλλιτεχνίαν, ἐὰν ἐθεσεν ὁδοφράγματα
εἰς τὴν ἀπειρόκαλον ἔφοδον αὐτοκλήτων λο-
γίων, ἐὰν ἐνεθάρρυνε τὴν νεότητα τὴν ἔχουσαν
κάποιον σφριγός, ἐὰν ἐν τῷ γλωσσικῷ ζητήματι
τῷ ἰσοδυναμοῦντι πρὸς ἐθνικὸν ἡμῖν πολέμῳ
σασα αἰρέσεις κωμικὰς, δύνανται ἐξ ἰδίας ἀν-
τιλήψεως νὰ κρίνωσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται.

Ἐχομεν ἤδη παρελθόν. ὥστε νὰ μὴ κατα-
ναλώσωμεν μελάνην δι' ἐπαγγελίας. Ἐλπίζομεν
ὅτι καὶ οἱ συνδρομηταὶ ἡμῶν θὰ ἐπισχύσωσι, διὰ
τῆς προθύμου καὶ αὐθορμήτου ἐκτίσεως τῆς
συνδρομῆς των, τὸ πολύμοχθον ἔργον μας. Διότι
ἀτυχῶς ἐπάρχουν καὶ νυνεὶ ἀρνητικοὶ συνδρο-
μηταί, καθιστῶντες δυσχερεστέραν τὴν ἐργασίαν
ἡμῶν διὰ τῆς δυστροπίας των ἢ τῆς σιγῆς.

Ἡ «Πινakoθήκη» κατὰ τὸ προσεχές ἔτος θὰ
ἐπιδιώξῃ αὐστηρότερον τοὺς φιλολογικοὺς καὶ
καλλιτεχνικοὺς σκοποὺς, ὑπὲρ ὧν ἀγωνίζεται,
πυκνοῦσα τοὺς συνεργάτας τῆς καὶ συζητοῦσα
ζητήματά της ἀτενέματα, ἐνδιαφέροντα ἐξόχως
τὴν Ἑλληνικὴν καλλιτεχνικὴν καὶ φιλολογικὴν
ζωήν. Διανύει ἡ παρ' ἡμῖν λογογραφία καὶ τέ-
χνη στάδια ζυμώσεως, κατὰ τὰ ὅποια ἄγρυπνος
ἀπαιτεῖται προσοχὴ καὶ διαφώτισις τῶν μὴ δο-
λιχοδρομοῦντων εἰς τὸ στάδιον τῶν γραμμάτων.

ΕΞ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΤΟΥ "ΘΘΕΛΛΟΥ," ΤΟΥ ΣΑΚΕΣΠΕΙΡΟΥ

ΥΠΟ ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΣΟΥ

(Πρᾶξις πρώτη. Σκηνὴ τρίτη)

ΔΟΓΗΣ

Ὁμίλησε, Ὁθέλλε.

ΘΘΕΛΛΟΣ

Ὁ πατὴρ αὐτῆς
μ' ἡγάπα μὲ ἐκάλει εἰς τὸν οἶκόν του
συχνά, καὶ τὴν ἀφίγησιν τοῦ βίου μου,
ἔτος πρὸς ἔτος, νὰ ἀκούῃ ἡθέλε :
τὰς μάχας ὅλας, τὰς πολιορκίας μου,
καὶ πᾶσαν τῆς ζωῆς μου περιπέτειαν.
Καὶ διηγούμην ὅλα εἰς αὐτόν, ἀπὸ
τῶν παιδικῶν μου χρόνων, μέχρι τῆς στιγμῆς
καθ' ἣν μὲ παρεκάλε νὰ διηγηθῶ.
Καὶ τοῦ ὁμίλουν περὶ συμφορῶν δεινῶν, . .
φρικτῶν κινδύνων κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν.
Ἔλεγα, πῶς τὸν ἀπειλοῦντα κίνδυνον
μόλις διέφυγα κατὰ τὴν ἔφοδον·
πῶς μὲ συνέλαβ' ὁ ἀγέρωχος ἐχθρὸς
αἰχμάλωτον, καὶ δοῦλον μὲ ἐπώλησε.
Τὴν λύτρωσίν μου διηγούμην ἔπειτα,
καὶ τῶν πλανήσεών μου τὰ θαυμάσια.
Καὶ ἡ διήγησίς μου περιέγραφε
μεγάλαι σπήλαια, ἐρήμους αὐχμηράς,
οὐρανομήκη ὄρη, βοάχους καὶ κρημνοὺς, . .
ἀνθρωποφάγους, καὶ ἀνθρώπων τέρατα,
ὑπὸ τοὺς ὤμους ἔχοντα τὴν κεφαλὴν.
Ἡ Ἀνδομαιόνα εἶχε κλίσιν πάντοτε
ν' ἀκούῃ πλὴν τὰ ἔργα τὰ οἰκιστικὰ
μακρὰν πολλάκις τὴν ἐκάλουν. Ἐσπευδεν,
εὐθὺς ὡς ἐτελείονε τὸ ἔργον τῆς,
νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ μὲ ὅτα ἀπλήστα
κατέπινε τοὺς λόγους μου· τὸ εἶδ' αὐτό,
ἡῶρα τὴν εὐκαιρίαν, καὶ κατάρθωσα
νὰ μοῦ ἐκφράσῃ τὴν ἐγκάρδιον εὐχὴν,
νὰ τῆς ἐκθέσω τὰς περιπετείας μου
ὅλας, ἐξ ὧν μικρὰ μόνον τεμάχια
εἶχεν ἀκούσει, καὶ ποτὲ κατὰ σειρὰν.
Συνήρεσα καὶ δάκρυα πολλάκις τῆς
ἀπέσπασα, δόakis τὰ παθήματα
τῆς νεαρᾶς μου ἡλικίας ἔλεγα.
Καὶ ὅταν ἐτελείωσα, ἀντήμειρε
τοὺς πόρους μου μὲ κόσμον ὅλον στεναγμῶν.
Μ' ὠρκίσθη, ὅτι ἦσαν ὅλα θαναμαστὰ,
ὦ, θαναμαστὰ πολὺ, καὶ συγκινητικὰ
πολύ, πολὺ, ἐκτάκτως συγκινητικὰ.